

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön június 16^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak éves száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' sirásó.

(Naplómából. július 9-kén 1835.)

Des Sommers schönste Blumen sind voll Gift,
Erschaffen nur zu blühen auf deinem Grabe!

BULWER.

Varázsfényben ragyogott-le a' júliusi tölt hold a' tömérdek csillogok tündöklő köréből; midőn én R* helység temető kertje alatt, a' félórányira fekvő G. mezővárosba vezető gyalog ösvényen ballagék. Ezüst színben veré vissza a' sirkertnek márvány feszületje a' halavány sugárokat, 's a' repeső esti fuvalom kellemes illattal tölté-be e' gyönyörűn borzasztó vidéket. Már a' temetőhely felső végét érém-el a' nélkül, hogy valamelly neszt sejthetnék a' komor akáczfák lengő lombjainak zaján kívül. „Milly boldogok! — gondolám magamban — kik kora juthatnak e' csendes nyughelyre, hol nem epesztenek a' jövőnek gondjai, 's nem nyugtalanítja a' hosszas álmat az indulatok kelő viharja!“ — 'S szokott érzelmésembe merülék; — de csak hamar felébresztett abból e' következő lassú hang:

„Valóban boldog, kedves gyermekem! azonszív, melly a' szenvedések 's érzelmi felhevülésnek első zsengejében megszűnt verni, valamint e' zöld hantok alatt nyugvóé; mert az ilyen leélte már a' létnek, bár komoran, édes perczeit, mellyeket a' jövő tán megkeseríthetett volna.“

Különösnek tetszettek e' szavak, gondolatimmal olly szépen egyező előttem; 's bár nem vagyok habonás, de a' rendkívüli hangokat illy mesés vidékben könnyen valamelly rém-szellem működésének tulajdonítottam volna, hacsak ebbeli gondolatimat meg nem zavarná a' következő fiatal hang:

„Ugyan édes apám! miért ápolja szüntelen csak a' kertész-legény sirhantjait, ibolyákat 's rózsákat ültetvén minden tavaszkor föléjek; mig a' többieken fonnyadt kórók lengenek?“

„Jaj gyermekem! — viszonzá a' férjtiú hangja — mennyivel felülmulja e' szomorú ravatal ékeivel a' többit, anyyival szerencsétlenebb

vala az, kit fedez, sorsosai közt. Hát még a' sirásó is részvétlen lenne iránta?"

Ezen okoskodás meggyőzött, hogy emberi lények, nem pedig nem-lelkek között folyik a' szó-csere. Betekinték tehát az élő sörénynek rései közt, 's a' zöldelő sirhanton egy férjfiút láttam ülni. Arcvonásai, mint a' holdvilágnál kivehettem, eléggé tisztések valának, melyekből az emberikor legdelibb szaka sugárzott; a' kezében levő ásó, az előtte félig kivájt sirgödör, e' csendes békehonnak révészét, a' sirásót, gyanittaták vele. A' korhadt sirkereszt tövében pedig mintegy 18 éves ifiút virágfüzért kötni szemléltem. Én, hogy e' furcsa család beszédjének fonalát kivehessem, az árokban vonám-meg magamat, 's minden hangot figyelemmel hallgattam. — Most a' sirásó a' mély csendet, melly néhány perczig tartott, félbeszakasztván, ekkép kezdé beszédjét:

„Lám kedves gyermekem! te már számtalanszor kérdéd tőlem, ki lehetett azon szegény vándor kertészlegény, kinek sirhalmán olly édesen pihenek kedvencz dalomat dúdolván, 's mellynek virágait olly szembetűnőleg ápoljuk; 's én kérdésedet nem fejtém-meg: de hogy ennekutána annál szorgalmasabban öntözgesd e' hervatag virágszálakat, 's korod is már eléggé előhaladt, hogy illyesmibe téged beavathassalak. elmondom röviden életét, mellyet tulajdon szájából hallottam. — De mig én beszélek, addig te csak fond sirkeresztjére a' tekereset, hogy a' korányi féynék első sugára nefelegtseibe rejtezt harmatcseppekben törődhessék.“ — Az apamost egyet köhintett, 's így folytatá megkezdett monológát.

„Károly — így nevezék a' boldogultat — N. uraság ispánjának hetedik és utósó magzatja volt; testvérei a' legidősbiken kívül, ki 18 esztendő korában katonai pályára lépett, mindnyájan korán elhaltak. — E' gyermeknek már születésén is gyász-sors kezdé lebegni; mert azon percz, melly Károly életében első vala, a' szeretetre méltó anyát és szorgos házi gazdaasszonyt örök álomba szenderíté át. — A' szerencsétlen gyermek, ki még az első táp-cseppeket sem szívhatá azon emlőkből, mellyeket közös szülők, a' működő természet gyöngé lakóinak számára rendelt, hét esztendő korában elveszté atyját is. — Most a' hátra maradt kevés örökség elkoboztaték. — Ekkor tért haza hat év után katonai pályájáról a' bátya, kinek az utósó francia háborúban szerzett érdemeit a' melljén tündöklő ezüst pénz eléggé bizonyítá. Képzelheted kedves gyermekem! állapotját, családja szomorú esetének hallatára. Kevéssé mult, hogy szégyenében erőszakot magán nem tön. De a' remény, az édesen kecsegtető csalfa remény, melly bűvös szemként a' vad sorsnak érczkorlátjai között sovárgónak szívét is szinte olly erővel csatolja a' világhoz, mint a'

földi javak tengerében uszóét, feltartóztatá őt szándéka kivitelében, sorsának más fordulatot ígervén. — Volt t. i. a' szomszéd faluban egy birtokos nemes ember, ki atyjának életében házoknak jó barátja vala. Ehhez folyamodott tehát segedelemért. De gondold-meg kedves gyermekem, minő választ kapott: „atyátok halálával elenyészett a' barátság is; — ha ő igaz ember lett volna, nem szorulnátok most koldús botra.“ E' szavak törként haták át a' derék ifiúnak szívét. — Végkép elcsüggedve átkokat kívánt a' fondor lelkűre, és senkitől sem tudatva eltűnt a' faluból neveletlen öcsését magára hagyván. Ez időtől sem hira sem hamva!“

E' vegső szókat igen reszketőleg ejté-ki a' sirásó, — 's a' tekereset kötő ifiúnak számára egy kis tanúságot vont-ki az elbeszéltekből.

(Végzet következik.)

A z ö r v é n y. (Végzet.)

„Szaporán gyermekek, a' dologra! — kiálta most a' kapitán dörgő szavával. — Menydörgös! uj arboczt ide, uj vitorlát; dolgoz-
zatok, dolgozzatok!“

Olly láрма keletkezék most, hogy az ember tulajdon szavát sem hallhatá. A' legénység az uj arbocz felállításához fogott, vitorlákat készíte, 's ide oda szaladgált. Csak Campbell, az álmodozó, nem tudott dolgozni. Donald ellenben mindenhez hozzá fogott, 's Campbell dologtalanságát meg nem foghatá, kit keserű szemrehányásokkal illetett.

Egy óra mulva minden készen volt; az arbocz felállítva, kiterjesztve; de jaj! mind hijába történt! A' vitorla csempén állott, 's a' sok fáradtsággal felállított arboczra tekeredék. A' mentőcsónak a' tegnapi vészben eltűnt, 's már a' lofodei bércek siklói láthatók valának. a' Malström iszonyú zaja közelebből hallható. Minden szem az arboczra és vitorlára volt függesztve. De kicsoda képes a' valamennyi arezon látott kinyomást leírni, a' meredt tekintetet, még a' legbátrabbak reménytelenségét is, a' fiatal leánykák elszántságát, az apának gyötrelmét? A' kétségbeesés ezen pillanatában a' kapitánnak neufundlandi kutya, egy hiv állat, ide 's tova kezdett szaladgálni a' hajón, mint ha a' vész elől szaladni kívánna, 's fájdalmas ordításra fakadt, mellyen minden hajóbelieket borzalommal töltött-el. Mac-Read hangosan imádkozott; gyermekei térden álltak előtte.

„Jól tudtam én!“ — mondá az álmodozó. — „Mit tudtál!“ — „Lássátok ott a' lofodi bérceket; én láttam már őket, most reájok ismerek. Éppen így jobbra állottak, mint most. Álmom nem esalt-meg. O pentek, o szerencsétlen nap! átok a' kapitánra!“

„Atok a' kapitánra!“

A' Mohawkok hadi lármája nem lehet iszonyúbb, mint a' matrózoknak e' dühös felkiáltása, kik most egyetemleg a' kapitánra rohantak, 's őt minden kérése és ellentállása daczára tengerbe vetették. Kutyája őt esni látá, 's azon pillanatban ezen utósó barátja utána ugrott, megragadá galléránál, 's a' hajó felé vonszolá, sokáig daczolván a' víz-ömléssel, melly őt elragadá. Végre kinyujtá két karját a' kapitán, kutyáját, mint végső véd-horgonyt, keresztülkücsölá; de nem sokára ur és kutya a' mérhetlen mélység alá bukkott, onnét soha többé vissza nem térendő. A' hajó mindinkább közelebb tolatott veszedelme örvényéhez; a' legénység elhagyá munkáját; a' kormányos mozdulatlanul ült az arbocz romjain; némellyek inádkoztak; de a' legnagyobb rész a' grog és pálinka miatt versengett egymással. A' legbátrabb közül néhányan hangos kiabálás között a' hullámok közé ugrottak, 's többeket láték, kik egymást kezeiknél tartva örültekként kört lejtettek. Itt néhányan hangosan kaczagtak, 's azután hosszan tartó zokogásra fakadának; ott mások csaknem öntudat nélkül fekvének a' tetőzetén, 's onnét egyszerre dühös vidámsággal felszökének, mindent, a' mit értek, tengerbe hajítván. Ezen rémitő jelenet alatt a' nap nyájason ragyogott és sugaraival zománczozá a' tükörsima tengert, 's az előttünk fekvő zöld Mosken szigetet. Jung Susanne repült a' nélkül, hogy lehetséges volt volna őt visszatartoztatni.

„Kormányos! — kiálta most ennek segéde — én tanúul hívom kegyedet, hogy a' kapitánt nem bántottam!”

A' kormányos némán mosolygott. A' segéd t. i. az isteni ítéletet úgy képzelé, mint valamelly földi törvényszéket, hova tanúbizonyossággal kell megjelenni.

„No's, szegény Vilmos, te nem felelsz. Mondsza, meddig élünk még?”

„Fiam! — viszonzá a' kormányos Tomhoz fordulva — ha arra kerül a' dolog, hogy tetteinkről számot adjunk, reám bizvást számolhatsz. Benned több bátorság, van mint, ama tánczolóokban. A' lelkes ember némán hal meg. Isten veled Tom! mintegy tizenöt perczig élünk még, nem tovább.”

„Isten veled, pajtás; de azt a' két leánykát szivemből sajnálom.”

„Menyörgös! fogd-be szádat. Isten bocsássa meg, hogy még káromkodom; én egy szót sem szóllok többé; eredj, eredj!”

Az örvénynek szító ereje mindinkább hatalmasb kezde lenni. A' hajó öngyilkolás által mindinkább üresebb lön; mások kaczagva, mások sirva dültek a' hullámok közé. A' hellsen-i ormokon embercsoportok tűntek elő, kik a' hajót veszedelmébe menni láták a' nélkül, hogy megmenthették volna. Mac-Read két leányát ölelve tartá,

's Donald fuvolázott. Valamelly hófehérségű madár röppent-fel ezen pillanatban az ambareemi ormokról, 's a' hajó felett sokáig lebegett. A' szerencsés madárnak élnie engedték, a' hajónak el kellett vesznie.

Valamelly iszonyú zaj hata most füleinkbe, mely egyenesen a' Malström felől látszott jönni; valamelly borzalmas ordítás hallatszott a' halálfélelem nyögéséhez hasonló, mintha egy óriási szörnyeteg a' halállal viaskodnék. És valóban úgy is volt. Az örvény egy cset-halat kapott-meg, mely a' szörnyű örvény tölesérébe jutván hijába törekedett a' nagy hatalom elől kiszabadulni, mely őt nem sokára mélységbe sodrá.

Ugyan e' sors várakozék reánk is. A' gyönyörű nap, kék ég, 's tengernek simán ragyogó tükre éles ellentétben állának a' halállal, a' bizonyos veszedelemmel. Valamelly hajósinas, ki eddig egyre sirt, sebesen a' kormányoshoz fordult mondván:

„Nem, én nem hihetem; a' tenger olly nyugodt, semmi szél, semmi szirtek; honnét jön a' halál?”

A' kormányos keserűn mosolygott.

„Munkára!” kiálta az inas.

„Dolgozz magad, a' mennyit dolgozhatsz — mond az öreg hajós — három percz mulva három deszka sem lesz együtt Jung Zsusan-nából. Töröld-meg szemeidet, fiú! Egy két pint sós vizet kell innod, semmit egyebet. Ha akarod látni, mint hal meg a' férjfiú, mellettem maradj; de hallgass, és hagyj békét!”

A' kormányos valót mondott. A' Malström magnes-ereje gyorsítá hajónkat; a' hullámkorbácsolta hajó majd jobbra majd balra repült; majd fel, majd alá sujtatott, majd körbe forgattatott. A' matrózok kötelekre másztak. Donald a' tengerbe ugrott, hangos kiáltás hallatszott, 's a' kormányos magosan lebegteté kalapját, mi alatt a' hajó, mint a' gyermektől korbácsolt teke, forgott. Ezen pillanatban elhagyott öntudatom.

Midőn ismét magamhoz tértem, meztelen és megvérezve fekvém Heggesen egyik siklóján. Alig volt annyi erőm, hogy néhány hegyi lakók kunyhóji felé vánszoroghattam. A' parton egy darab deszkát 's egy darab kötelet láttam.

Még soha sem kegyelmezett a' Malström emberi emlékezet óta egyetlen egy áldozatjának is, mint azon jó emberektől hallám, kik engem valódi ember-szeretettel ápoltak.

P E S T I V I Z S G Á L Ó:

Gyászhir. Pesten junius 9-kén inlázban 15. napi betegsége után, életének 58-dik évében örök nyugalomra költözött tek. Vizmai Lukács Gergely ur, tek. ns Pest 's több megyének táblabírája. Elhült tetemei 11-kén a' vaczi

ut melléki temetőbe vitettek. Gyászolja őt hitese Hülff Róza, 's fia Móricz, több tek. ns megye táblabírája.

A' 4-dik lóverseny június II-kén délelőtti 11 $\frac{1}{2}$ órától kezdve délutáni I óráig tartott következőleg:

I.) A' Széchenyi-kardért egyedül jártakörül a' pályát a' b. Baldacci által nevezett Charivari, és így ezen évben legjobb pályázónak ismertetik.

II.) Paraszt-verseny. Futott három ló.

III.) Ivadék-verseny díját (minden nem telivér kanczától született ivadéokra akármely mén után; tétel 30 arany) kivíta Festetics Miklós gróf Mary-ja, Esterházy Mih. gr. által nevezett Cobbea (2) és Nádasdy Tam. gr. Reseda-ja (3) ellen. Bánatot fizettek: Festetics M. gr. — Almásy Al. gr. — Károlyi gr. — Hunyady J. gr.

IV.) Paraszt-verseny. Indult 6 ló; célhoz ért 4.

V.) Az ostort (minden lóra, mely a' futás napjáig sem a' pesti sem a' semmiringi vagy parndorfi téren díjt nem nyert) kivíta Esterházy M. gr. Bielia-ja, Nádasdy T. gr. Lady Rowenna-ja ellen.

Ezen utolsó loversenyt pompás nagy ebéd követé, mellynél gazda volt m. Orczy László báró. Résztettek mintegy ötvenen.

K Ü L Ö N F É L E.

Adósságok sokasága Londonban. Harmad fél év elfolyta alatt Londonban 's környékében 70.000 ember fogatott-be adósság végett, 's ezen tömlöczözési költség nem kevesebb, mint 500.000 font sterlingbe került.

Hol nem terem a' gyémánt? Egy asszonyság Parisban, kinek orvosa tekenősbéka-levest rendelt inni orvosságul, e' célra több illy állatot vétetett; 's midőn a' szakácsné egyikének teknőjét lebontaná, az alatt egy gyémánt követ talált, melyet a' becsűre meghívott drágakő-áros 60.000 frankra becsült. Nem lehet elgondolni, hogyan jöhetett e' gyémánt ezen állat teknője alá.

Paris húsfgyaszttása 1835-ben következő volt:

72,452	közép nehézségű	ökör	650 fontjával adott	47,093,800 fontot
16,458	—	tehén	475 —	7,819,550 —
73,995	—	borjú	130 —	9,619,350 —
357,349	—	bárány	42 —	15,428,658 —

Ide számítandó még azon hús, melyet a' Banlieue hentesei dögölten hoznak Parisba, 's Prouvaires csarnokában eladatik. 4,500,000 —

Mindössze 84,461,358 font.

Ha ide számítjuk még azon mennyiséget, melyet a' napszámos nép a' sarmpó korcsmaiban vasárnaponként és hétfőnként elfogyaszt, akkor bátran 100,000,000 fontra tehetni azon húst, mely Parisban évenként elfogy.

Az új Leonidas. Midőn 1479-ben Miksa főherczeg 400,000 emberrel Picardiába előnyomult, 160 gasconi ember őt a' Malomoi vár előtt három napig tartóztatá-fel, 's egy emberig agyon lövették magukat, hogysem az átmenetelt megengedték volna. Csak a' kapitán maradt életben, kit a' főherczeg megfogatott, 's azonnal a' fára köttetett. A' három száz Spartainak neveit kő-oszlopba ásák az utóvilág csudájára; de a' szegény 160 Gasconit szépen elfeledék hazafi társaik, úgy hogy ma már csak kapitánjok neve tudatik; ez Qsaigne Rajnald nevű nemes vala.

Nagy hasonlatosság emberi arcok között. Marcius 13-kán Brüsszelben a' fenyítő törvényszék előtt ezen különös 's valóban igen ritka történet adá elő magát. Bizonyos Charlier asszony bevádoltatott mint falópó. Négy erdőkerülő nyilván bizonyítá, hogy Charlier asszonyra az erdőben bukkantak, ki egy csomó fával volt megterhelve. De az asszony ezt tagadá, 's egyáltalában állítá, hogy az senki sem volt, mint tulajdon néje. A' nővért tehát ellhivattatott; 's most az erdőkerülők nem tudták, mit mondjanak, oly annyira hasonlított a' két asszony egymáshoz. A' törvénybírák a' bevádoltat szabadon bocsáták azon óvásból, nehogy ártatlant ítéljenek büntetésre.

Egér fogó. Az „Echö de la Frontière“ marcius 24-kéről következőket közöl. — Valamelly magános majorban du Pays de Dome kerületben, a' múlt hónap 26-kán egy tolvaj jelent-meg. Csak a' szolgáló vala otthon, 's a' tolvaj, hogy kénye szerint rabolhasson, a' leányt megkötözvén egy gerendára akará akasztani. E' végből székre állott egy kötelet felkötendő. Midőn azonban a' hurkot akará csinálni, lába alatt a' szék megcsuszamlott, 's a' gyilkos keze a' hurokba esvén lógva maradt a' nélkül, hogy másik kezével magát megszabadithatta volna; a' megkötözött leányzó előtte fekvék. Így maradtak mind ketten három óra hosszig; midőn a' házbeliék hazatérvén, az egyiket feloldozák, a' másikat pedig törvényszék kezeibe szolgáltaták.

Ausztriai hírlapok. A' Hobart Town Courier következő tudósítást ad a' hírlapokról, melyek Ausztráliában megjelennek. Vandiemenslandban 40,000 fejnyi népesség mellett kilencz újság van forgásban: the Gazette Courier, Tasmanian, Colonial Times, True Colonist, Morning Star, Launceston Advertiser, és Cornwall Chronicle, 's így 4500 fejre jut egy hírlap. Ha meggondoljuk e' mellett, hogy a' népességnek több mint egy harmadrésze foglyokból áll, akkor 3000-re lehet tenni az említett számot. Neusüdwalesban hét hírlap van: the Government Gazette, Herald, Australian, Monitor, Commercial Journal and Colonist, egy 70.000 fejre menő népességnél; hol tehát 10,000 emberre jut egy journal. Általában véve ezen hírlapok hetenként csak kétszer jelennek-meg. Az ottani olvasókról meg kell jegyezni, hogy nem a' városi hanem falusi olvasók teszik a' nagyobb számot.

Bikaviadal. Monte-Videóban, déli Amerikában, a' kormány végzetményt adott-ki, mellynél fogva ott egy circus fog nyittatni, 's benne rendszeres bikaviadal tartatni; és ez a' 19-dik században!

Angol országai gazdagság. Az angol országban uralkodó gazdagságról kiki fogalmat alkothat magának, ha hallani fogja, hogy az angol tűzkármentő társaságnál 1834-ben tett kármentesítés 578.500.000 font sterlingre ment, és hogy, becsű szerint, a' nem kármentesített javak szinte ennyi értékre terjedtek.

Elmés felelet. Bizonyos tudós zsidó nem régiben egy munkát készített, mellyben megmutatandó vala, hogy az egész világ vesztég áll, és csak maga a' nap jár. Ő ezen munkáját aláírás utján szándékozik közre bocsátani, 's a' hirdetést a' többek közt egy gazdag pénzváltóhoz is elvivé. Ez elolvasá a' jelentést, és szerzőjének e' szókkal adá vissza: „Ej, barátom, kérem kegyedet, hagyja a' világot menni, a' mint megy; ez legokosabb, mit vele tehetünk.“

Lóetetés a' Perzsáknál és Georgiaknál. A' ló ezen nemzeteknél minden nap 16 font árpát kap, nem zabot, 's ehhez még annyi szalmát, mennyit akar, hogy gyomra megteljék, de ne hogy hasa felpuffadjon. Minden harmadnap azután egy lat konyhasót adnak neki. Szénát csak igen ritkán etet-

nek vele, mivel puffadt hasat okoz. A' perzsa lovak, mint tudva van, a' leg-szebb és legerősb lovak közé tartoznak a' világban.

Vakmerő elszánás. Egy vakmerő léghajós el van tökéltve, hogy a' Grande csúcsáról, Honfleur felett, léghajójával felszálland, 's onnét oda hagyja magát vitetni, hova a' szélnek és jó csillagának tetszeni fog, ha mindjárt a' ten-ger közepére zuhanna is le. Ha épen és szerencsésen vissza jön angol országba, akkor 500.000 frankot nyer, melly pénzt az Angolok annak ígérték, ki ezen utat első teendi-meg.

Könyvnyomtatás százados innepé. Strassburgban felette nagy pompával ülték a' könyvnyomtatás feltalálásának (állítólagos) századinnepét. Mainzot sem akarják egészen félre tolni; megemlékeznek róla is, mint Gutten-berg születése helyéről: midőn ellenben Strassburgot állítják lenni a' feltalálás tulajdonképi helyének. Az igaz, halál után hevesen vitáznak a' jeles emberek 's találmányok eredeti helyöknek dicsősége felett; de életökben az illy embereket közönségesen jól kikoplaltatjuk!

EMLEKMONDÁS.

A z é s z.

Kertedben a' gyom terjed erővel el
Ha műveletlen hagyva magában áll :
'S ha szorgalommal műveled, majd
Telve leend kivirult növénynyel.

Az ész hasonlón tompa marad, midőn
Elelmet annak nem szerezzünk: de csak
Miveld iparral, majd kinyílik,
'S lelki gyönyörbe szeded virágít.

MISKOLCZY ISTVÁN.

Aphorismák Váczról. A' szerencse soknak sokat ad, de eleget senkinek.

Egy ember sem született csupán ön magáért; hanem tehetségeinek főbb része a' honé, második a' szülőké, harmadik barátjaié.

KARNA.

Betűrejtvény.

B-vel ömlik Szépnek arczáról, ha nevet,
Sz-ból, midőn beszél, 's vet rád tekintetet.
M-mel belső része és minden élőknek,
T-vel idő lehet, vagy térsége földnek.
Ny-el csupán barmok seregében látod,
H-val igen gyakran használja kocsisod.

C. S. G.

Előbbi rejtvény: K a n c s ó.

Kérelem. Végére járván a' folyó fél esztendő, tisztelettel kérettel-nek e' folyóiratnak minden rendű pártfogói, hogy annak jövő felesztendei folyamatjára az előfizetést még e' hónapban akár a' cs. kir. postahivatalo-
kon, akár Pesten a' kiadó hivatalban megtenni méltóztassanak.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, úri utza 612.